NEJLA ARSLAN KURT

Görücü Usulü Aşk
İkinci Bahar

Mutluluk…
Bazılarına ilkbaharda
bazılarına sonbaharda…

5. BASKI

ROMAN

Hayat

Görücü Usulü Aşk
İkinci Bahar

© 2017, Hayat Yayıncılık, İletişim, Yapım, Eğitim Hizmetleri ve Tic. A.Ş.
Tüm yayın hakları anlaşmalı olarak Hayat Yayınları'na aittir.
Kaynak gösterilerek alıntı yapılabilir; izinsiz çoğaltılamaz, basılamaz.

ISBN: 978-605-151-245-7
Sertifika No: 75092

Hayat Yayınları : 630
Edebiyat : 76
Kitabın Adı : İkinci Bahar
Yazarı : Nejla Arslan Kurt
Yayın Editörü : Erol Şahnacı
Metin Editörü : Ahmet Savaş
Kapak ve İç Tasarım : Hayat Yayınları
Baskı Yeri & Tarihi : İstanbul, 2024
Baskı & Cilt : Alioğlu Matbaacılık
Orta Mahalle Fatin Rüştü Sokak No: 1/3-A
Bayrampaşa / İstanbul
Tel: (0 212) 612 95 59
Sertifika No: 45121

Hayat Yayın Grubu

Molla Gürani Mahallesi, Oğuzhan Caddesi No: 15 Kat: 3
Fındıkzade - Fatih / İstanbul
Tel: 0212 613 11 00 Gsm: 0530 259 80 96
www.hayatyayinlari.com - e-posta: hayat@hayatyayinlari.com
twitter/hayatyayinlari - facebook/hayatyayinlari.com - /hayatyayinlari

NEJLA ARSLAN KURT

Görücü Usulü Aşk
İkinci Bahar

Hayat

NEJLA ARSLAN KURT

1984 yılının soğuk bir Şubat gecesi yedi kardeşin en küçüğü olarak dünyaya geldi.

Çocukluğu sokak aralarında sek sek oynayarak, ip atlayarak, bez bebekleriyle evcilik oynayarak geçti.

Kitaplarla tanışması ilkokul çağında oldu. Hikâyelerle başlayan serüveni romanlar izledi. Bir süre sonra okumanın yanı sıra yazmaya da başladı. Önce şiirler yazdı. Sonra kısa denemeler, ardından da başlayıp hiç bitiremediği romanlar.

On dokuz yaşında evlendi ve yirmi yaşında anne oldu. İki kız, bir erkek evladı var.

Halen hem bir eş hem bir anne hem bir yazar hem de bir öğrenci olarak hayatını devam ettiriyor.

Teşekkür

Kitaplarımı yazmamda en büyük destekçim, kızım Nur'uma teşekkürü bir borç bilirim. Eşim Ercan Bey ve küçük kızım Elvan Ece ile ailemizin en küçük üyesi oğlum Eren'e de sonsuz sevgilerimi sunuyorum. Sevgili ailem, sizi çok seviyorum.

Nejla Arslan Kurt

Lapa lapa kar yağan yolda arabamla ağır aksak ilerliyordum. Mehmet hemen arkamda beni arabasıyla takip ediyordu. Arada dikiz aynasından arkaya kısa bakışlar atarak onu izliyor, sonra gözlerim yeniden yolla buluşuyordu. Az önce Burak'ın Mehmet'e bıraktığı mektubu okuyunca toplamaya çalıştığım yüreğim yeniden tarumar olmuştu. Mektuptan öyle etkilenmiştim ki ardından Mehmet'le hiç konuşmadan hazırlanıp yola çıktım. Tuhaf şekilde Mehmet de bana hiçbir şey sormadan sadece beni sessizce takibe koyulmuştu. Belki yaşadığım şaşkınlığı anlayıp idrak edebilmem için susarak bana zaman tanımıştı. Belki o da en az benim kadar karmakarışıktı. Şimdi yolda ilerlerken kafam karmakarışık, ne yapacağımı bilmez haldeydim. Arada gözlerim dikiz aynasına kayıyor, gözüm arabasında gidip gelirken bir yandan onun ruh halini merak ediyordum. Şüphesiz bu durum beni şaşırttığı kadar onu da şaşırtmış olmalıydı. Aynı zamanda da umutlandırmış…

Peki ya ben? Onun yüreğindeki umudu ben paylaşabiliyor muydum? Sanırım bunun cevabı hayır. Çünkü içimde bir yerler hâlâ Burak'ı seviyor, özlüyor ve gittiğini

idrak edemiyor. Burak'a olan duygularım Mehmet'inkine oranla ağır basıyordu yüreğimde. Sevgi layık olanda katmerleniyor, aşk layık olmayanda değersizleşiyordu.

Aklımdan bunlar geçerken sonunda şehrin merkezine ulaşmıştım. Yaklaşık yirmi dakika sonra evin önüne gelince arabayı kaldırımın kenarına park edip dışarı çıktım. Sıcacık arabanın içinden soğuğa çıkınca tenimden bir ürperti geçti.

Mehmet hemen peşimden durdurduğu arabasından çıkarken gözleri benim üzerimdeydi. Onu umursamaz tavırlarla bagaja yöneldim ve eşyaları çıkarmaya başladım. Mehmet hiç düşünmeden hemen yanı başıma kadar geldi ve elini bagajdaki eşyalardan birine götürürken, "Yardım edeyim." dedi.

Durdum ve yüzüne, yeşil gözlerine baktım.

Soğuk bir ses tonuyla, "Gerek yok." diye cevap verdim.

Sonra yeniden eşyalara yöneldiğim sırada "Nazlı..." dedi.

Başımı kaldırıp yeniden ona baktım. Sözünü tamamlamasına müsaade etmedim.

"Bak, sana gerek yok dedim değil mi? Buraya kadar eşlik ettiğin için teşekkürler. Şimdi müsaadenle yetişmem gereken bir uçak var."

Mehmet'in yüzünü hafif bir tedirginlik yalayıp geçerken, "Nereye gidiyorsun?" diye sordu.

Gözlerine keskin bakarken, her kelimeye vurgu yaparak cevap verdim.

"Ait olduğum yere… Çocuklarımın ve Burak'ın ailesinin yanına..."

Mehmet'in yüzü huzursuzca gerilirken "Ama mektup…" dedi. Cümlenin sonunu getirememişti ya da nasıl bitireceğini bilemedi.

Arabadan bir eşyayı daha alıp yere bırakırken bu yarım kalmış cümleye cevap verdim.

"Burak'ın onu sana ne düşünerek yazdığını bilmiyorum. Aklından ne geçirdiğini ya da gerçekten bunu yürekten isteyip istemediğini…"

Başımı kaldırıp gözleri gözlerimle yeniden buluşurken sözlerime devam ettim.

"Ama emin olduğum bir şey var. Burak yanılmış… Ben artık seni zerre kadar önemsemiyorum!"

Mehmet zoraki yutkundu. "Yani?"

"Yani seninle tekrar evlenmeyeceğim! Kısa ve net!"

Ben gözümü kırpmadan soğuk bir tavırla onu süzerken Mehmet bir an ağzını açıp bir şeyler söyleyecek oldu

ama sonra vazgeçti. Sonra bakışlarımın altında ezilir bir vaziyette susarak dönüp gitti. Eşyaları çıkarmaya devam ederken arabasına binişini ve arabayı çalıştırıp gidişini duydum ama dönüp bakmadım. Mantığım avaz avaz doğru olanı yaptığımı bağırırken bu yüreğime de ne oluyordu böyle? Neden burkuluyordu? Neden hıçkırıkları boğazıma gönderiyordu da ben sürekli yutkunarak geri yollamaya çalışıyordum? Derdi neydi yüreğimin? Neden beni hüzne buluyordu her defasında?

Mantığım beni tebrik ederken yüreğim isyanlardaydı. Yüreğimi görmezden gelerek mantığıma uymanın iç huzuruyla eşyaları alıp eve geçtim. İlk işim telefonumu açıp ilk önce havayollarını arayarak bilet ayırmak oldu. Sonra da kayınvalidem Asude Hanım'ı aradım. Telefon ikinci çalışta açılmıştı. Hemen ardından karşıdan heyecan ve endişe karışımı bir ses tonuyla, "Nazlı, kızım…" sesi duyuldu.

"Anneciğim…"

Sesim istemesem de yüreğimdeki hüzne bulanmıştı.

"Neredesin kızım? Bunca zamandır seni bekliyoruz. Merak ettik."

Asude annem soru yağmuruna tutarken arkadan Zeynep'in sesini duymaya başlamıştım.

"Annem mi o babaanne? Ver azıcık da ben konuşa-

yım. Çok özledim annemi. Daha işi bitmemiş mi? Ne zaman geliyormuş?"

Kızımın sesini duyunca içimden ılık ılık bir şeyler aktı geçti. Onları ne kadar özlediğimi daha iyi anladım. Sesim bu özlemin etkisiyle titrerken, "Birazdan yola çıkıyorum. Birkaç saate oradayım." diye cevap verdim.

Asude annem, "Dur kızım bir dakika. Tamam, sana da vereceğim." diyerek arada Zeynep'e laf yetiştirirken 'geliyorum' sözünü duyunca sesindeki endişe bulutları kalkmış, yerine sevinç çiçekleri açmıştı.

"Ah, sonunda! Kızım, Zeynep eteğimden çekiştirip duruyor, ona veriyorum telefonu." dedi ve ardından Zeynep'in sesi duyuldu.

"Alo anne!"

"Kızım!"

"Anneciğim ne zaman geleceksin? Ben seni çok özledim. Biliyor musun geçen 'ben annemi özledim' diyerek çok ağladım. Büyükbabam da 'ağlamazsan seni lunaparka götürürüm' dedi. Ben de sustum. Büyükbabamla lunaparka gittik, orada bir sürü oyuncak vardı. Bir de palyaço vardı. Sihir yaparak elindeki çiçeği kaybetti ama sonra geri çıkardı."

Zeynep durmadan konuşurken ben de onu dinliyordum. Başta sorduğu soruyu çoktan unutmuş ve çoktan

başka konulara dalmıştı. Zeynep iştahla anlatmaya devam ederken birden gözlerimi kapatıp mimiklerini zihnimde canlandırdım. El kol hareketleriyle heyecanlı heyecanlı bir şeyleri anlatma derdindeki o halini… Bu sebeple arada saçtığı tükürüklere aldırmadan, gözleri iri iri olmuş bir şekilde penceresinden yansıyan dünyayı anlatışını…

Gülümsedim, birden içimin huzurla dolduğunu hissettim. Sonunda Zeynep konuşmasının arasında nefes almayı akıl edebildiğinde hemen araya girdim.

"Bunları gelince bana uzun uzun anlatırsın miniğim. Çünkü birazdan uçağa binip oraya geliyorum. Fakat sen beni böyle telefonda tutmaya devam edersen uçağı kaçırıp gelemem."

Zeynep sevinç dolu bir ses tonuyla 'tamam anneciğim' deyip telefonu yeniden babaannesine uzatırken, "Oleyy, annem geliyor! Büyükbaba, annem biletini almış buraya geliyormuş." diye bağırıyordu.

Telefonun diğer ucundan yine Asude annemin 'alo' diyen sesini duyunca, "Asude anne, Hamza nerede?" diye sordum.

Kısa bir sessizlikten sonra Asude annem, "Arkadaşlarıyla dışarı çıkmıştı." diye cevap verdi. Sonra da "Neyse kızım ben seni tutmayayım da hazırlan. Geldiğinde görüşürüz. Hadi sana hayırlı yolculuklar." diye devam etti.

Son olarak benim 'tamam' sözümle telefonlar karşılıklı kapanırken Zeynep'in heyecanla tekrar, "Oleyy, annem geliyor! Annem biletini almış buraya geliyormuş!" dediğini duydum.

Zeynep'in sesiyle yüzüm tebessüme bulansa da aklım Hamza'ya takılı kalmıştı. Düşüncelerim bu yönde yoğunlaşırken gözüm saate kaydı. Uçağın kalkmasına daha iki saat vardı. Hemen üst kata çıkıp valizimi hazırladım. Ardından sıcak bir banyo yapıp valizimle tekrar alt kata indim. Acıktığımı hissedince kendime hemen hazır bir kahve yaptım ve yanına Zeynep'in çubuk krakerlerinden birini alarak caddeye bakan koltuğa oturdum. Gözüm caddede dolaşırken sanki bir anda yan koltukta Burak'ın oturmuş beni izlediğini hissettim. Her zaman yaptığı gibi, gülümseyerek… Bu his birden başımı o yöne çevirmemi sağladı ama gördüğüm tek şey boş bir koltuktu. Aklım bana oyun oynuyordu. Oysa başımı çevirdiğimde onu görebilmeyi ne çok isterdim. İçimde zerre korku oluşmazdı. Belki biraz şaşkınlık… Ama en çok özlem…

Açlığımı bastırmak için bir yandan çubuk krakeri atıştırırken bir yandan kahvemi yudumluyordum. Bir yandan da dışarıdaki dondurucu soğuğa rağmen caddeden gelip geçen insanları izliyordum. Kahvem bittiğinde fincanı aceleyle yıkayıp salonun ortasında duran valizimi alarak kendimi dışarı attım. Evde kaldığım birkaç saat

içinde daha iyi anlamıştım ki bu evde artık yaşayamazdım. Bunu nasıl yapabilirdim ki? Arka bahçede Burak'la birlikte diktiğimiz ağaçlar, yatak odasında birlikte beğenerek aldığımız perdeler ve salonda rengini Burak'ın seçtiği mobilyalar vardı.

Nereye baksam bir anı çarpıyordu gözüme. Ne yana dönsem bir hatıra batıyordu yüreğime ve acıtıyordu ruhumu. Kapıdan çıkınca dönüp son defa eve baktım. Tıpkı Burak'ın kampa diye çıkıp hastaneye giderken baktığı gibi… Bakarken gözlerim buğulandı, içim titredi.

Gözlerim evi incelerken çalan araba kornasıyla irkildim. Bu, çağırdığım taksiydi. Taksi şoförü arabasından inip elimdeki tek valizi bagaja yerleştirirken ben de arka koltuğa geçip oturdum.

Yaklaşık iki saat süren yolculuktan sonra nihayet kocamın memleketindeki havaalanına iniş yapmıştım. Havaalanının içine girip yürümeye başladığım sırada tam karşımda bana bakarak bekleyen Halit babamla göz göze geldim ve aynı anda ikimizin de yüzünde hafif bir gülümseme belirdi. Elimdeki valizi peşimden sürükleyerek hızlı adımlarla aradaki mesafeyi kapadıktan sonra ilk konuşan ben oldum.

"Neden buraya kadar zahmet ettin baba, ben taksiye binip gelirdim."

Halit baba, "Ne zahmeti kızım, hiç olur mu öyle şey." diyerek elimdeki valize eğildi. İtiraz etmeden elimdeki valizi ona teslim edip hemen arkasından yürümeye başladım. Havaalanından çıkıp arabaya binerek eve doğru yol almaya başladık. Ben arka koltuktan sessizce dışarıyı izlerken Halit baba, "İşlerini halledebildin mi kızım?" diye sordu.

Gözlerimi dışarıdan çekip ona baktığımda onun da dikiz aynasından bana baktığını gördüm. Mimiklerinden her şeyin yolunda olduğunu duymaya ihtiyacı var gibi görünüyordu. İkna edici olmaya çabalayarak, "Evet hallettim." diye cevap verdim.

Halit babamın gözü yol ve aynada gidip gelirken, "Yani temelli geldin, değil mi?" diye yeni bir soru sordu.

Emin olmak istiyor gibiydi. Gözlerimi aynadan çekip yeniden yola çevirirken cevap verdim.

"Evet baba, temelli geldim."

Sonrasını sessizlik izledi. Şimdi duyulan tek şey arabadan gelen motor sesiydi. Yollar uzayıp giderken ve her saniye varacağımız yere biraz daha yol kat ederken bir süre sonra Halit baba yeniden konuşma ihtiyacı duydu.

"Zeynep de seni sayıklayıp duruyordu kızım. Son zamanlarda ikna etmek de zor olmaya başlamıştı. Geleceğini duyunca sevinçten havalara uçtu resmen."

Saçlarının yarıdan çoğu kırlaşmış, şakakları kar beyaza bürünmüş, gözlerinin altı yaşadığı taze hüzünden mustarip torbalanmış bu koca yürekli adama minnetle bakarak cevap verdim.

"Allah razı olsun baba. Bana ve yavrularıma sahip çıktınız. Evlat acınızı içinizde yaşayıp bizlerin derdine düştünüz. Siz olmasaydınız bu kadar çabuk toparlayamazdım. Yeniden doğrulamaz, kalkıp yürüyemezdim."

Verdiğim bu cevapla Halit babamın gözleri buğulandı. Bana göstermemeye çalışarak gözlüğünün altından gözlerini sildi. Sonra gözleri yeniden dikiz aynasından benimle buluşurken, "Siz bana oğlumun, Burak'ımın emanetisiniz. Elbette sizinle ilgilenmek bir baba olarak benim görevim." diye cevap verdi.

Yüreği evlat acısıyla yanarken, ayakta dimdik durma çabasında olan bu adama kurduğu son cümle ile bir kez daha hayran kaldım.

Sonunda eve gelip arabayı bagaja park ederek dışarı çıktığımızda Zeynep'in evin kapısından fırlayıp çığlık çığlığa üzerime doğru koştuğunu gördüm. Bir yandan 'annem geldi' diye bağırarak sevincini dile getirirken bir yandan da hızla koşmaya devam ediyordu. Ben de aynı zamanda onun masum yüreğindeki sevince iştirak etmeye çalışıp gülümseyerek, kollarımı açmış ona doğru yü-

rüyordum. Sonunda aradaki yollar kat edilip birbirimize kavuştuğumuzda sımsıkı sarıldık. Kokusu burnuma dolduğunda yüreğim de aynı anda huzura kavuştu. Dünyada evlat kokusundan daha güzel ne olabilirdi ki? Cennet gibi kokuyordu adeta. Onca sıkıntılara göğüs germek için varlıkları kâfiydi.

Sonra gözlerim Hamza'yı aradı. Biraz ileride durmuş, Zeynep'le hasret gidermemizi mütebessim bir çehreyle izliyordu ama yüzündeki tebessüm buruktu. Bana kırgındı, belliydi. Haklıydı da… Onları babalarından sonra annelerinden de mahrum etmiştim. Yalnızca kendi acımı hissetmiş, onlarınkini anlayamamıştım. Fakat şimdi… İşte tam buradaydım. Olmam gereken yerdeydim. Hatalarımı telafi etmek, yavrularıma kol kanat germek, hem anne hem baba olabilmek için işte buradaydım.

Zeynep'i bir hamlede kucağıma alıp Hamza'ya doğru yürüdüm. Aynı zamanda bir kolumu açıp onu gözlerimle kucağıma davet ettim. Hamza hiç düşünmeden bu sıcak davete icabet etti. İki büyük adımda aramızdaki mesafeyi kapatıp boynuma sıkıca sarıldı. Aynı anda kokusu doldu burnuma. Burnumun direğini sızlatan bir kokuydu bu. Öyle bir sızı ki gözlerimin yaşarmasına sebep olan bir koku… Diğer kolumla da Hamza'mı bağrıma gömerken gözyaşlarım gözlerimde çoktan yolculuğa çıkmıştı.

Boyu neredeyse boyuma değen oğluma gururla sarıldım. Boyu tıpkı babası gibi uzun olacaktı. Sonra gözleri, dalgalı saçları, gülerken ya da kızdığında fark etmeden yüzünde oluşturduğu o mimikler… Neredeyse babasının kopyası gibiydi. Bu sebeple daha da sıkı sarıldım oğluma. Babasını bana hatırlattığı için, Burak'ımın bir parçası olduğunu her zerresiyle bana hissettirdiği için…

Tam bu sırada hissettim Hamza'nın sarsılan omzunu. Önce Zeynep'i usulca yere bıraktım, sonra dönüp Hamza'ya baktım. Göz pınarlarından sessizce dökülen tespih tanesi gibi yaşları görünce içim sızladı. Gözyaşlarına boğulmamak için yutkunurken, titreyen ellerimle gözlerini sildim.

"Sen ağlarsan ben dağlanırım. Ben geleceğe dair tüm umutlarımı, senin babana benzeyen o gözlerine sakladım. Her akan damlada biraz daha azalıyor umutlarım. Oysa önümüzdeki çetin kışlar için onlara ne çok ihtiyacım var."

Ağlamaktan kesik kesik çıkmıştı ağzımdan tüm cümleler. Hamza ağlamasını yavaşlatırken bu defa ellerini yanaklarımda gezdirdi. Sonra boğuk, açılmamış bir sesle sözleri bana ulaştı.

"Anne, seni çok özledim. Bir daha gitme olur mu?"

İşte o an… O an ölseydim canım herhalde bundan daha fazla acımazdı. Öylece kaldım, yutkunamadım bile.

Yaptığım hatayı kafamda balyoz etkisi yaratan birkaç sözcükle şimdi daha iyi anlıyordum. Gözlerimden deli gibi yaşlar akarken onu tekrar bağrıma bastım. Artık ağlamam hıçkırıklara dönüşürken, "Affet beni oğlum. Bir daha asla gitmeyeceğim." diyebildim sadece.

* * *

Dört yıl sonra…

Kasvetli geçen bir kıştan sonra artık ilkbahardaydık. İlkbaharın henüz ilk ayı olmasına rağmen bugün hava güneşli ve ılıktı. Öğle üzeri güneş tüm cömertliğini sunarak dışımızdan çok içimizi ısıtsa da seher vakti ve akşamüzeri çıkan ayazla şehir hâlâ kışın etkisinde olduğunu kanıtlıyordu.

Hafta sonu, öğle üzeri ısınan havayla beraber Halit baba yine kendini o çok sevdiği bahçesine attı. Yanında küçük yardımcısı Zeynep'le önce bahçeyi çapaladılar, sonra rengârenk çiçeklerin tohumlarını toprağın bağrına özenle serpiştirdiler. Büyükbaba ve torun bahçede uğraşırlarken kayınvalidemle biz de rutin işlerimizi hallettik. Hamza son zamanlarda basketbola merak sarmıştı ve her fırsatta evin biraz ilerisindeki basket sahasına gider olmuştu. Çevreden edindiği birkaç arkadaşıyla okul dışında bu şekilde oyalanıyordu.

Ev işlerini hallettikten sonra Asude annem bahçeye, büyükbaba da torununun yanına çıkarken ben de aldığım bir fincan bitki çayıyla soluğu odamda aldım. Odaya girince ilk işim pencereyi açıp serin ama tertemiz havayı

içime çekmek oldu. Uzun uzun ciğerlerime çektiğim havanın içinde hafif bir toprak kokusu da vardı. Elbette ki bunun sebebi bahçede hiç yorulmaksızın uğraşan Halit babamdı.

Pencereden bir süre onları gülümseyerek izleyip Fransız balkonunun önündeki koltuğa oturdum. Elimdeki fincandan yeni bir yudum aldıktan sonra hemen önümde duran sehpaya bıraktım. Sonra yine son zamanlarda sık sık tekrarladığım şeyi yaptım. Kalkıp başucumdaki komodinin üzerinde duran kitabımı alıp tekrar yerime oturdum. Niyetim kitap okumak değildi. Kitabın arasındaki katlı kâğıdı elime aldım ve önce uzun uzun baktım, sonra yine ve yeniden okumak için katlarını açtım. Oysa her kelimesi işlemişti belleğime. Ezberlemiştim her bir cümlesini. Belki yüzüncü okuyuşumdu belki de daha fazla olmuştu ama ne okumaktan ne de her okuduğumda hüzünlenip ağlamaktan usanmıyordum. Mektup gizli saklı okunmaktan bir hayli yıpranmış, eskimiş ve hatta kat yerlerindeki yazılar silinmeye başlamıştı. Bu sebeple katlarını açarken daha itinalı davranmaya çalıştım. Sonra yine okumaya başladım.

Bu, Burak'ın Mehmet'e bıraktığı mektuptu. Diğer mektupları bu şehre gelirken diğer valizimde unutmuştum ve o gün bugündür o eve bir daha ayak basmamıştım. Nasıl böyle bir hata yapabilmiştim bilmiyorum ama

unutmuştum işte. Bu mektubu ise dağ evinde okuduktan sonra tekrar Mehmet'e vermek yerine cebime koymuştum ama sonra tamamen unutarak paltomun cebinde buraya kadar eşlik etmişti bana. Mehmet'e tekrar vermek istememiştim, çünkü kocamdan bir parça gibi gelmişti o an. İçinde ne yazdığının önemi yoktu.

Gözlerim satırlarda dolaşırken içimi yine bir hüzün bulutu kapladı. Önce dudaklarım titredi, sonra gözlerim nemlendi. Ne okuduğunu anlayamıyordu belleğim. Sadece gözlerimi satırlarda gezdirerek yalnız yanımı avutmaya çalışıyordum. Sonunda gözümden akan bir damla yaş yanağımı okşayarak sessizce süzülüp çeneme indi. Bu demde son satırları okuyordum ki Zeynep'in 'anne' diyen sesini duyarak irkildim. Zeynep açtığı oda kapısından bana doğru gelirken önce elimin tersiyle hâlâ çenemde süzülen bir damla gözyaşımı azat ettim, ardından da elimdeki mektubu telaşla yeniden katlayıp hızla cebime attım.

Zeynep o kadar neşeliydi ki kendi neşesinden benim tedirginliğimi fark edemedi. Yanıma kadar gelip elimden tutup çekiştirirken, "Anne lütfen benimle aşağıya gel. Ektiğim çiçekleri sana göstermek istiyorum." dedi, cıvıltıyı andıran bir ses tonuyla.

Bu yoğun ısrarla yerimden doğruldum ve bu teklifi gülümseyerek kabul edip peşine düştüm. Zeynep hiç elimi bırakmadan beni çekiştirerek bahçeye getirdi.

Bahçedeki kamelyada oturan Asude annemle göz göze geldiğimizde gülmekten kendini alamadı. Sonunda bahçe duvarının yanına kadar gelince Zeynep sıkı sıkıya tuttuğu elimi bırakarak olduğu yere çöküp ellerini toprakta gezindirdi ve heyecanla, "Bak anne! İşte tam burada! Bir sürü tohum attım. Büyükbabam onların yakında rengârenk çiçekler açacağını söyledi." dedi.

Hemen yanına eğilip ben de toprağa dokunurken cevap verdim.

"Demek sen ektin bu tohumları? Seninle gurur duyuyorum güzel kızım."

Zeynep artık on yaşında kocaman bir kızdı. Aslında çok değişiklik söz konusu değildi, sadece biraz boy atmıştı o kadar. Kumral saçları, ela gözleri ve minyon çehresiyle babasından ziyade beni anımsatıyordu. Ellerimiz toprağı okşarken birbirimize bakıp gülüştük.

Bu sırada bahçe kapısı açıldı ve içeriye Hamza girdi. Top oynamaktan terleyen saçları birbirine karışmış, terleyip çıkardığı tişörtünü omuzlarına atması ona erkeksi bir hava katmıştı. Zeynep'in aksine yıllar Hamza'yı çok değiştirmişti. Ergenlik çağına girince büyümesi hızlanmış ve birkaç yıl içinde birden serpilmişti. Önce boyu hızla uzamaya başladı ki bunda basketbol oynamasının da etkisi vardı. Sonra sesi kalınlaşmaya başladı ve en so-

nunda o erkekliğe has en büyük belirginlik olan bıyıkları terledi. Uzun boyu, karışık saçları ve babasının sıcak hallerinin aksine o umursamaz soğuk duruşuyla artık büyüdüğünü, bir birey olduğunu bağırıyordu her tavrı.

Onun kapıdan girip bize doğru yürüyüşünü hayranlıkla izledim, varlığıyla gurur duydum. Elini kaldırıp bizi selamladıktan sonra hiç durmaksızın eve doğru yürümeye devam etti. Ancak Zeynep aynı anda 'abi' diyerek yerinden fırlayıp koluna yapıştı, "Ektiğim tohumları görmeden bir yere gidemezsin!" dedi.

Hamza, ergenliğin verdiği asabiyetle oflayarak suratını astı ve "Çok terliyim, duş almam lazım Zeynep, belki daha sonra." diyerek Zeynep'i geçiştirdi.

Ancak Zeynep'in ikna olmaya niyeti yoktu. Abisinin sıkı sıkıya kavradığı kolunu çekiştirmeye başladı.

"Hep öyle diyorsun! Hayır, ben şimdi bakmanı istiyorum! Lütfen, lütfen, lütfen abi."

Hamza sonunda Zeynep'in ısrarına dayanamayarak usançlı bir nefes verişle isteksizce peşine düştü. Son zamanlarda Zeynep ile Hamza hiçbir konuda anlaşamaz olmuşlardı. Oysa eskiden ne güzel anlaşırlardı. Zeynep hâlâ bir çocukken artık Hamza için aynı şeyi söylemek mümkün değildi. Hamza'nın ilgi alanları değişmişti ve Zeynep'in bu çocuksu tavırları onu kızdırır olmuştu.

Fakat yine de şimdi ikisi eğilmiş toprağa bakarken çok güzel görünüyorlardı. Zeynep'in cıvıldayan sesi, neşeli yüzü, abisinin soğuk ve ilgisiz yanını etkileyip kendi iklimine çekiyordu sanki. Yoksa bu sıcak gülümsemenin başka ne tür bir açıklaması olabilirdi.

Onlar birbirine, biz onlara bakıp gülümseyerek bahçede tam bir aile saadeti yaşarken Asude annem oturduğu yerden kalkarak ellerini çırptı, "Yemek vakti! Herkes birazdan masa başında yerini alsın!" diye uyardı.

Gelen bu uyarıyla bahçede ufak bir hareketlilik yaşandı. Herkes yemek için temizlenmeye giderken Asude annemle biz yine mutfağa geçip öğle yemeğini hazırlığa koyulduk. Masayı hazırlarken bu sırada salata yapmakta olan Asude annem, "Nazlı, kızım… Komşumuz Selma Hanım bugün ikimizi ikindi çayına davet etti. Duyduğuma göre birkaç komşu daha geliyormuş. Gitmek ister misin?" diye sordu.

Bir an durup gidip gitmeme konusunda düşündüm ve sonra gitmeye karar verdim. Zira biliyordum ki gitmek istemediğimde Asude annem de gitmeyecekti. Beni yapmak istemediğim hiçbir şey için zorlamadığı gibi belki de kızı olmadığından beni öz kızı gibi görüp her eylemini benimle yapma isteği duyuyordu. Benimle bu denli ilgili, yüreği güzel bir kadını mutlu etmek benim de mutlu olmam demekti. Bir kez daha çok iyi anlamıştım ki biz

varlığımızla birbirimize hem güç hem de mutluluk sağlıyorduk. Sıcak bir gülümsemeyle teklifini kabul ettim.

Yaklaşık yarım saat sonra herkes masada yerini almıştı. Besmeleyle başladık yemeğimize ve şükürle sonlandırdık. Yemekten sonra Halit babam gazetesini alıp verandaya çıktı. Hamza ders çalışacağını söyleyerek odasına çekildi. Asude annem, Zeynep ve ben de evdekilere haber vererek bir süre sonra hazırlanıp komşumuz Selma Hanım'ın evine gitmek için evden ayrıldık. Sokağın başındaki eve vardığımızda komşu kadınların çoktan toplanmış olduğunu gördüm.

Evin sahibi olan ve aşağı yukarı Asude annemle aynı yaşlarda olan Selma Hanım bizi sıcak bir selamlamayla karşıladı. Villanın hemen önündeki yeşil çimlerin üzerine kurulmuş bahçe masasının etrafında bütün kadınlar toplanmış sohbet ediyorlardı. Ortama girişimizle bir anlığına sekteye uğrayan sohbet hoş geldin faslının ardından kaldığı yerden devam etti. Zeynep, Selma Hanım'ın kendinden biraz büyük olan kız torunuyla oynarken biz de bahçede bizim için gösterilen yerlerde yerimizi almıştık. Daha önce tanıdığım komşuların yanı sıra aralarında ilk defa görüp tanıştığım kadınlar da vardı.

Bir yandan çay yudumlanıp bir yandan sohbet edilirken yeni tanıdığım komşu kadınlardan birinin bana ısrarla bakışı dikkatimi çekti. Tahminen kırklı yaşlarının başında

olduğunu düşündüğüm orta yaşlı kadınla göz göze geldiğimizde gülümsedi ve sonunda konuşmaya başladı.

"Asude Hanım daha önce defalarca sizden bahsetmişti ama şimdi karşımda hayal dünyamdaki kadına hiç uymayan bir Nazlı oturuyor."

Bu samimi itirafa gülümseyerek cevap verdim.

"Hayal dünyanızdaki Nazlı nasıl biriydi ki benimle bağdaştıramadınız?"

Bu esnada Asude annem de dâhil diğer kadınlar hararetle bir konu üzerine konuşuyorlardı. Hemen yanı başımda oturan ve tanışma faslı sırasında adının Ülker olduğunu öğrendiğim bu sıcakkanlı kadın, sorumu gülümseyerek cevapladı.

"Biri delikanlı iki çocuğun annesi olarak çok genç duruyorsunuz. Ayrıca çok da güzelsiniz."

Beklemediğim bu iltifatla şaşırıp gülümserken sadece teşekkür edebildim. İnce bir fiziğe ve minyon bir yüze sahip olduğum için buna benzer cümlelere kulağım aşinaydı. Fakat aynı zamanda güzel bulunmak sanırım gururumu okşamıştı. Böylece başlayan diyalog devam ederek sohbete dönüştü.

Böylece geçen dakikaların ardından komşular bir iki dağılmaya başlayınca biz de müsaade isteyerek kalkıp eve döndük.

Akşam yemeği, çay ve meyve faslından sonra gecenin ilerleyen saatlerinde müsaade isteyerek üst kata çıktım. Önce Hamza'nın odasına uğradım. Çoktan uyuduğunu görünce üzerindeki pikeyi omuzlarının üzerine çekip küçük bir öpücükten sonra sessizce odadan ayrıldım.

Zeynep benimle aynı odada kalıyordu. Odaya girdiğimde onun da çoktan uyuduğunu gördüm. Yine aynı şekilde Zeynep'e de bir buse kondurup üzerine örttüm. Sonra pencerenin önüne geçip gökyüzünü izlemeye koyuldum. Gözlerim gecenin karanlığında birer cılız parıltıdan ibaret yıldızları izlerken sabahtan bu yana koca bir günün analizini yaptım kafamda. Öylece geçip giden sıradan bir günün... Boş ve anlamsız geldi. Sanki yeterince dolduramamışım gibiydi. Uzun zamandır kitap da okuyamıyordum, çünkü konsantre olmakta zorlanır olmuştum. Kafam da hayatım gibi darmadağındı. Toplayamıyordum bir türlü, toparlayamıyordum kendimi ve yalnızlığımı en çok da yatağa girdiğimde hissediyordum. Hani yalnızlık Allah'a mahsustu ya, ben en çok o anlarda yalnız olduğumu hissediyor ve hüzünleniyordum. Duygularım asla nefsani değildi. Ben yalnızca beni daha güçlü kılan o varlığa hasret duyuyordum. Bir kadın için başını sevdiği adamın omzuna koymak demek, bütün dünyaya meydan okuyacak gücü kendinde bulmak demekti. İşte ben bu sebeple kendimi güçsüz hisseder olmuştum.

Yaklaşık yarım saatin sonunda aklımdan bunlar geçerken isteksiz bir şekilde yatağıma yönelmeye hazırlandığım sırada gözüm sehpanın üzerinde duran kitaba çarptı. Aynı anda bu sabah hızla cebime attığım mektup da aklıma geldi ve hemen elimi cebime attım. Fakat tek hissettiğim, tatsız bir boşluk oldu. Mektubun koyduğum yerde olmadığını fark edince kalp atışlarım birden hızlandı. Endişeyle büyüyen gözlerim odanın her bir tarafını aynı anda taradı. Titreyen ellerim hemen önümde duran kitabın sayfalarını bir umutla çevirse de orada da olmadığını anlamam uzun sürmedi. İçinde yazılanları düşününce yüreğimdeki endişenin yerini korku almaya başlamıştı. Telaşla odanın bir ucundan diğer ucuna yürüyor, çaresizce çekmeceleri açıp kapatıyordum. Yarım saatin sonunda odanın içinde bakmadığım tek yer kalmamıştı ama mektuptan iz yoktu. Tedirgin gözlerim son bir umutla odayı hızla tararken içimden hiç kimsenin bulmamış olmasını diledim.

* * *

Bütün geceyi uykusuz geçirdikten sonra sabahın alaca vaktinde sabah ezanıyla yatağımdan doğruldum. Dün geceden bu yana düşündüğüm tek şey mektubu nerede düşürmüş olabileceğim ve onu bulup bulamayacağımdı.

Sabah namazını eda edip odadan dışarıya çıktım. Gözlerim ara holde, sağda solda dolaşarak alt kata in-

dim. Şehrin alaca aydınlığa ulaşmasıyla etraf daha görünür hale gelmişti. Sessiz adımlarla evin her bir yanını dolaştım. Gözlerim deli gibi mektubu ararken yüreğim onu bir kıyıda köşede bulmayı umut etti ama umduğum olmadı. Geçip gittiğim yerler şöyle dursun, hiç bulunmadığım yerlere bile bir umutla bakmama rağmen karşılığı hayal kırıklığından öteye geçemedi. Bu sırada güneş epeyce yükselmiş, hava iyice aydınlanmıştı. Sonunda aramaktan vazgeçerek mutfağa geçtim ve kahvaltı için ocağa çay suyu bıraktım. Bir yandan kahvaltılıkları hazırlarken bir yandan da mektup konusunu düşünüp durdum. 'Ya ev ahalisinden biri benden önce bulursa?' düşüncesi bile korkuyla ürpermeme sebep oldu ve mektubu kaybettiğim için kendime daha da çok kızdım. Bu düşüncelerle çayı demlerken Asude annemin 'günaydın' sesiyle irkildim.

Kafamdaki düşünceleri kovmaya çalışarak gülümserken cevap verdim.

"Günaydın."

Asude annem kollarını sıvayıp yardıma koyuldu.

"Bugün erkencisin."

İçimdeki endişeyi çehreme yansıtmamaya çalıştım.

"Evet, öyle oldu. Bugün nedense pek uyku tutmadı."

Asude annem meraklı bakışlarla beni süzerek, "Hayırdır? Hasta falan mısın yoksa?" diye sorunca aynı hızla itiraz ettim.

"Yok, öyle değil anne. Gayet iyiyim merak etme."

Aynı hızda gelen itirazım tuhaf olsa da Asude annem üstelemedi. Sadece gülümseyerek koluma sevecen bir tavırla dokundu ve yardım etmeye devam etti. Bir müddet sessiz kaldığımızda iç sesimi duyma fırsatı buldum. Bana avaz avaz Asude anneme sormamı söylüyordu ama nasıl soracağım konusunda yardımcı olmuyordu. Ne diyecektim ki? 'Asude anne, Burak'ın benim ve Mehmet'in evlenmesini istediği bir vasiyet mektubu vardı da… Dün onu kaybettim, acaba sen gördün mü?' diye mi soracaktım. Hayır, hayır! Soramazdım. Sadece 'Burak'ın mektubu' diyerek sorsam dahi benden önce onlar bulduklarında hakkımda ne düşünürlerdi kim bilir. Üstelik yanımda taşıdığımı düşünerek yanlış izlenimlere kapılmazlar mıydı? Bir an sormak için yanıp tutuşsam da aklımdan bu düşünceler geçince vazgeçtim. Fakat evden birisi bulduysa ve bulduğunu söylemeye çekiniyorsa kim olduğunu anlayarak bulmalıydım. 'Ev ahalisinden hangisi bulduğunda diğerlerine oranla daha rahat hissedebilirdim?' diye düşündüm ama bilemedim. Kim bulursa bulsun yüreğim bunu felaket diye nitelendirecekti ve onca derdin üzerine bir de bunu bindirecekti omuzlarıma.

Görücü Usulü Aşk
İkinci Bahar

Nejla Arslan Kurt

Sahi aşk neydi? Bir tarifi var mıydı ya da bir kalıba sokulabilir miydi?

Amacı neydi?

Dünyadaki her şeyin bir varoluş sebebi varken aşk duygusu sebepsiz değildi ya!

Yeryüzündeki tüm canlılar fıtratı gereği karşı cinse ilgi duyar. Çünkü karşı cinsleri birbirine çeken bir his, bir duygu, bir güç vardı. Bu inkâr edilemez gerçekti de neydi bu hissin adı, tanımı? İnsanoğlu için anlamı?

Kimileri bu duyguya şehvet deyip aşağı çekti, kimileri aşk deyip yüceltti.

Peki, gerçek tanımı hangisiydi?

Bu soruda kişiden kişiye değişen bir cevap saklı... Tıpkı karakter misali...

Bu duygu kimileri için gelip geçici bir heves, kimileri için son nefesti...

www.hayatyayinlari.com

9 786051 512457

twitter.com/hayatyayinlari
facebook.com/hayatyayinlari
Instagram.com/hayatyayinlari

Aşkla Dokun Hayata
#aşkladokunhayata